

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 cents paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ENSAIG.

VANTS de la funció, vá haverhi ensaig. La política es una comedia y 'ls ensaigs may hi son de massa.

L' home del tupé vá empunyar la cullera y vá picar fort sobre la cacerola del presupuesto, y al resó de aquesta música tentadora, los diputats de la majoria, després de fer la maleta, prengueren lo tren, y cap á Madrid faltan fusionistas.

—Ja te 'n vés? preguntavan las douas alarmadas.
—Si, filla mèva: en Sagasta demana quart y ajuda, y no vullo jo que 's diga que la fusió s' ha perdut per la mèva droperia. Adéu.

—Pero espera uns quants dias...

—No: á la taula de 'n Bernat, qui no hi es, no hi es contat.

Monólech en lo carril, * * * mentre lo tren, atravessa comarcas enteras, agostadas per la fám y la miseria y delmadas per las contribucions fusionistas:

—Ser de l' esquerra ó ser de 'n Sagasta... ¡Ecco il problema! ¿Qué fás Peret? ¡Ah, si un home sabial... ¡Barri na Senyor Canons!... A dreta lley en Serrano t'è rabò que l' hi sobra... los principis qu' ell proclama son los principis del partit constitucional... además, ell es lo gefe nato del partit... ell es l' héroe de Alcolea... si s' empenya en una cosa, pot y vol... Pero veyám, dem á que guanyés 's' empenyaria en que tú sortisses diputat?... Ecco il problema... L' esquerra t'è un luxu de homes importants... ¿Qué foras tú si t' hi empasavas?... No res, un cero á la esquerra... ¡Adéu districtel... ¡Adéu representació!... ¡Adéu dolsas francaxelas del presupuesto!... Los caciques del meu pais m' escupirian á la cara... No, no: aquí 'm quedo, bien está San Pedro en Roma... ¡Visca en Sagasta!

La locomotora pega un gran xiulet, com si l' hagués sentit. Lo tren arriba á una estació, 's para cinch minuts. No puja cap més passatjer que un comissionat de apremis. En cambi una turba de pobres s' enfila als estreps dels vagons: per tot se veuhen mans descarnadas, per tot se senten gemechs y planys:

—Compadéixinse de aquest pobre desgraciat... Un bossinet de caritat per amor de Déu.

Aquesta es l' Espanya de 'n Sagasta.
Veyam are als representants de aquesta Espanya: donguem una mirada als diputats de la majoria.

Los daurats salons de la Presidencia respandeixen de llum, de luxu, de brillantés. Hi ha gran entrada. Los pares de la patria han respost á la véu del home del tupé. No hi ha orelhas de diputat fusionista que resistixin á la tentadora música que forma la cullera al repicar sobre la cacerola del presupuesto.

No hi ha diputat que durant lo viatge no haja recitat lo seu corresponent monólech. Tots comprenen qu' en Serrano t'è rabò; pero per aixó tots son fusionistas y están decidits á serho fins á la paret d' enfrente.

Nota: A la paret d' enfrente hi ha 'l rebost.

L' home del tupé no cap á la pell, y vá del un al altre repartint sonrisas y estretas de mà: á l' un l' hi dona quatre copets á l' esquena, á l' altre l' hi toca la barba. S' ha tornat l' home més amable de la terra.

¡Oh! Aixis son los grans homes: quan no necessitan á un altre, se 'l treuhen del davant ab un rebufo; pero quan ne tenen necessitat, tot son halagos y posturas. En certs moments los bull-dochs se tornan gossets d' ayguas.

—Y qué tal, qué tal don Práxedes? pregunta un rural. ¿Estém ben assegurats d' esquerras?

—Si n' estém... Escoltin, que vaig á parlar.

Silenci sepulcral. L' home del tupé comensa 'l seu discurs.

Regoneix que avants de sortir en públich á la tribuna del Parlament es necessari ensajar. Se felicita de trobarse tant ben rodejat per seguir gobernant, tarea, diu, molts vegadas més difícil que per l' oposició dels adversaris, per las impaciencias dels amichs.

Un ex-descontent qu' encara no está colocat, al sentir la paraula *impaciencia*, fá un badall.

«Jo 'us demano 'l vostre concurs, no pèl interés del partit, sinó pèl bè de la patria.»

Los concurrents que disfrutaban una prebenda, al sentir la paraula patria 's passan la mà pèl ventre.

«Avuy som los mateixos que abir, al poder aném cumplint lo que varem prometre en l' oposició: hém desentencat lo tabaco á Filipinas (en cambi á Espanya no pot fumar-se); hém tret la diferencia entre partits legals é ilegals (qüestió de noms); mantenim la llibertat y la puresa en las eleccions (y tant!) y may la premsa havia sigut tant libre com are (¡Mare de Déu, quina barra!) y 'l tractat de Comers ab Fransa y 'ls que 's preparan ab altres nacions (¡ho senten proteccionistas?) son titols bastants perque aquest govern en altre pais fos rebut ab l' aplauso de la opinió.»

¡En un altre pais! Aixó ray, que se n' hi vaja. Desd' are 'm comprometo á obrir una suscripció per pagarli 'l viatge. Unicament una cosa l' hi demano: que no torni.

Aixis per aquest istil l' home del tupé aná parlant cosa de mitj' hora.

Tot lo que ha fet es inmillorable... y encare lo que farà.

Als diputats de la majoria, escoltantlo 'ls queya la baba, sobre tot quan vá parlar de la esquerra, com de una cosa qualsevol que no valgués la pena. Si vé ab bon fins, vá dir, l' aplaudirém. Are si vol atacar la monarquia...

—Pero no s' han fet dinástichs? deya un rural molt cándido. ¿Com han de atacar-la sent dinástichs?

—Calla tonto: quan en Sagasta diu la monarquia, vol dir...

—¡A comer! señores, ¡a comer!... cridavan los criats

repartint plats á tothom. En Sagasta havia acabat lo seu discurs; y 'l diputat que anava á dir qu' es lo qu' enten en Sagasta per monarquia, no vá acabar la frase.

La reunió de la majoria vá acabar ab un tiberi. Van repartirse molts pastels, molta merengue, molta cosa empalagosa, alguna copeta d' ayguardent del *Mico*, per agafar esperit... y.

—Señores, hasta mañana, digué en Possada Herrera, que encare no havia pogut omplirse las orelhas ab lo discurs de 'n Sagasta, ab tot y ser un discurs tant colosal.

En quan á la funció verdadera—una vegada acabat l' ensaig—á horas d' are s' está ja verificant.

Un carboner que no abandona per res del mon la tribuna pública, donant una mirada al saló de sessions, exclama:

—Lo qu' es aquest hivern, en Sagasta 's pelará de fret: no t'è més que terragada. Todas las brasas grossas se l' hi han quedat á l' esquerra.

P. K.

DIVAGACIONS D' HIVERN.

ARRERA l' una l' altra, rodolant capritxosament per l' ayre, las fullas dels arbres abandonan las arrugadas brancas, assotadas pè 'l vent traidor que juga ab ellas com en Martos ab los seus amichs.

Tot lo del món es lo mateix.

Una per una pert l' home las sevas ilusions, que volan á impulsos del desengany y de la ingratitud.

Un per un veu fugir lo contribuyent los pechs quartets que ha recullit á cópia d' esforçarse y dejunar.

Y un per un pert en Sagasta 'ls seus amichs, que se 'n van á engruixir las filas de la esquerra.

Una ilusió morta, un duro gastat, un amich perdut no son més que una fulla seca.

¡Una fulla seca! ¡Quina imatge més complerta y exacta de la fragilitat de las cosas humanas!

¡Veyéu aquesta fulla que confosa entre la pols va desfentse poch á poch, hasta 'l moment en qué vindrá á reduhirse á res?

Pues tal vegada ocupava 'l lloch més alt del arbre; tal vegada desde allí mirava ab orgull y compassió á las demás fulletas que 's gronxavan sota d' ella, y veyá passar los homes per baix, y 's creya tant segura en lo seu trono com l' home del tupé en la poltrona ministerial.

¡Pobra fulla! L' hivern ha vingut; lo sol ha perdut la seva forza vivificadora, y las alenadas del desembre l' han arrencada ignominiosament, portantla á fer companyia á las demás fullas despreciadas per ella, y condemnantla á servir de fugitiva alfombra dels homes qu' ella veyá tant petits.

Aixó mateix l' hi passarà á Don Práxedes.

L' hivern polítich s' acostá; lo sol de la fusió pert lo seu brillo y calor; las alenadas serranescas bufan

de mala manera y no está lluny lo moment en que, com la misera fulleta, lo veurém caure del seu sitial per anarse a barrejar ab los polítichs anulats, entre la rextilla dels que avuy mira ab compassió y despreci.

Agrupats en lo confortable sa'ò de conferències, ó comodament asentats en la gran sala de sessions, los pares de la patria 's preparan a desafiar l' hivern ben abrigats, ben forrats de lutzaca y ben provchits de ventrell.

Mentres tant allá a Andalucía, aquí a Catalunya, a tot arréu—per dirho d' una vegada,—lo fret y la miseria 's passejan triufants, prodigant a mans plenas lo seu caudal de calamitats.

¡Qué deurian pensar los pobres andalusos si per un foradet vejessin als nostres patricis fumant tranquilament ó fent petar la claca en los seus salonets? ¡Quin afecte 'ls faria?

Miréuvos aquest sér huma que ab las mans a la butxaca camina silenciós, guaytant a terra com si busqués un forat per enfonsarshi.

¡Qu' es? ¡Es un empleat cessant? ¡Es un treballador sense feyna? ¡Es un home de bé? ¡Es un malvat?

Siga lo que 's vulga: es un home. Voltant d' aquí d' allá, al fi s' atura. ¡Ahónt? Davant dels aparadors del bassar de l' *Aguila*.

¡Quin contrast! A fora un infelís tremolant, pelantse de fret, arronssantse com un cuch.

A dintre capas, gabans, magnificas prendas d' hivern, esperant algú que las compri.

¡Quántas y quán tristas reflexions se déu fer lo pobre desabrigat, contemplant aquell panorama!

—¡Perqué, déu dirse, jo haig de patir fret y aquí t' he d' haverhi tanta roba?

—Es qué al món sobran homes ó es qué faltan capas? No: lo que sobra es egoisme; lo que falta es humanitat.

Las plantas s' assecan, las flors se moran, los dias s' escursan, las nits s' allargan: tot es trist y fúnebre. L' hivern es com los governs d' Espanya: car y dolent.

Sembla que s' esmeri tant com pugui per ferse pesat.

Necessitem més carbó, més llum, més roba. Y ara es quan lo carbó te més preu, lo petroli s' apuja y la roba costa més.

¡Qué més voléu? Fins los aliments son are més cars.... ara que precisament es quan tenim més gana.

Pero, no hi fa res: com més negra siga la nit, més clar es lo dia; com més trist siga l' hivern més alegre será la primavera...

Hivern inexorable, baf penetrant, que sembras la mort per obrir pas a la vida... treballa, treballa, que la tasca es llarga.

Tú pelas los arbres perque la sávia puga circular ab més llibertat y novas fullas pujan sortir.

Tú estóvas la terra perque la llever puga germinar.

Tú ajudas a la mort donant l' últim cop als tisichs, que ab lenta agonía s' estingeixen poch a poch com la llum que s' apaga.

Mira aprop teu: mira aquest cos fret y demacrat que 's diu la *Fusió*.

Está tísica, s' está morint lentament y bastará un petit esforç perque acabi del tot.

Lliurans d' aquest repugnant espectacle, no la fassis patir més.

¡Matala!

FANTÁSTICH.

nSagasta ha calificat de *ignocents* als cons titucionals que s' han separat de la majoria.

Que vaja vivint ab aquestas confiansas, y jo l' hi asseguro que quan als *ignocents* los hi arribi 'l dia, l' hi farán una *ignocentada*.

L' hi penjarán la llufa.

Un dels últims acorts de l' Ajuntament de Barcelona: «Pagar 109,448 pessetas a las monjas de Jerusalem, en concepte de arrendament.

Prop de vintidos mil duros nos costan certas brometas no es veritat barcelonina que ván caras las *monjetas*?

Dijous de la senmana passada, la societat coral *La Lira* de Sant Andréu, va celebrar la festa major ab un concert y vetllada literaria.

Coros, pessas de música y poesia tot fou més aplaudit.

A la porta del local hi havia una safata, ahont s' hi recullian donatius pels pobres naufrechs de Mataró. ¡Bè per la societat *La Lira*!

A Valencia, ab motiu de las eleccions provincials, próximas a celebrarse, de primer antuvi, ja hi ha hagut dos ó tres assassinats.

Las personas que han pagat lo pato eran enemigas de la fusió.

¡Bon principi! Los amichs del govern avants de dinar ja 's menjan tres electors com qui 's menja tres llonguets, tallanos a trossos.

Al ménos los morts tindrán lo consol de figurar sempre més en las listas electorals, y siga qui vulga al candalero, votarán sempre ab lo govern.

En l' elecció de mesas, han triunfat los ministerials. Aquest triunfo 'm recorda una frase de 'n Leon y Castillo, que avuy es ministre:

«¡Lo vot de la majoria, sempre 'l vot de la majoria! ¡Féu bè en invocar lo, perque es l' únich que 'ns queda entre-mitj de l' espantosa soletat a que 'ns ha condemnat lo país!»

Quan en Leon y Castillo deya aquestas paraulas, no era ministre, com vostés haurán comprés tot desseguida.

Avuy ho es: y per lo tant l' hi regalém la frase: ell la vá fer, que se la menjí.

Aquí a Espanya las frasses son com las professons: sempre tornan al lloch de ahont han sortit.

Extranyesas: En Martos continúa enviant amichs a l' esquerra y quedantse ell a la República.

Fá 'l comers d' exportació.

En Montero Ríos se declara monárquich y dinástich y no vol anar a las Cortes per no haver de jurar a don Alfonso XII.

Si ho entench, que 'm nombrin ministre.

En Cánovas després de protegir tot quan ha pogut la formació de l' esquerra, ha declarat qu' entre en Serrano y en Sagasta, preferia a n' en Sagasta, per creure 'l més adicte a la monarquia.

¡Quina política més divertida! ¡Política de putxinellis!

JOCH D' ESPASAS.

—¡Pam, pam, pam, pam! ¡Está aquí don Arseni?—Si, endavant.

—¡Ja sab lo qu' está passant?—No.—Pues l' hi vaig a llegir:

«Segons la premsa assegura, «la coalició serranista «fará al partit fusionista «una oposició molt dura.

«Per dá a coneixe l' esquerra, «en Serrano parlará «y en lo discurs punxará «al ministre de la Guerra.»

¡Qué tal? ¡Ho ha comprés?—Molt bè: vol dir que 'l duch de la Torre...

—Si, vol dir que 'l vol fer corre.

—Ja se lo que 'm toca fé.

¡Qué 's creu que 'l senyor Serrano ab la seva posició ha de vení a ferme pó?

¡Ay, infelís veterano! Si ell neta la llengua t'è, també jo la tinch ben neta; si ell bé a gastarme brometa, brometa l' hi gastarè....

Digui als que han escrit aixó, que si en Serrano 'm mou gresca y 'n diu alguna de fresca, també sabré dirnhi jo.

—¡Vosté mateix?—Pues es net! Díguiho per tot y ben alt....

—Está molt bè, general.

—¡Abur!—Estigui bonet.

—¡Nang, ganang, ganang!—¡Quí hi há?

—Soch jo.—¡Hola, venga esa mano!

—¡Cóm va aixó, senyor Serrano?

—Molt bè: ja s' ho pot pensá.

—¡Ja sab lo que 's diu?—¡De qué?

—De la fusió y dels dinástichs.

—Ja m' ho penso: quatre fastichs?

—No, no: ja l' hi llegiré: «Sembla qu' está ja acordat, «si tot segueix lo seu curs, «quí contestará al discurs «de 'n Serrano en lo Senat. «Lo ministre de la Guerra,

«dant mostrás d' un gran valor, «ha sollicitat l' honor «d' aixafá 'l cap de la esquerra.» —¡Ja, ja, ja, ja.—¡De qué rin? —¡El es qui ha de replicarme? —¡A mí en Campos aixafarme? —Si senyor, si: ¡qué m' hi diu? —¡Qué vol que digni! ¡Ay, potret! Si belluga la perilla, l' hi clavo una banderilla que 'l deixo mut, cego y fret. Ja podría estar contenta la esquerra, si 'ls enemichs que té fossin tots tant rixchs com aquest que ara 's presenta. —Donchs: ¡No hi ha pó?—¡Disbarat! Dongui a n' en Campos per mort. —Abur, donchs, y bona sort. —Salut y felicitat.

—¡Ting, ting, ting! ¡Se pot passá? —Sense trucar més.—Pues basta: era jo, senyor Sagasta. —¡Vosté per aquí? ¡Qué hi ha? —¡Que no sab la gran noticia? —¡Gran noticia? No la sé. —Pues ara l' hi llegiré; vegi si 'n t'è de malicia: «S' espera ab molta impaciencia «la lluyta que en certs sitials «sostindrán dos generals «que son potencia y potencia. «Lo que tant soroll ha alsat «es la lluyta *mano a mano*, «qu' entre en Campos y en Serrano «s' entaulará allá al Senat.» —¡Ho ha sentit?—Si: y ab franquesa l' ansietat y espectació que inspira aquesta qüestió, no m' ha causat cap sorpresa. —¡Perqué?—Perque fins jo sento aquest afany dels demés, y ja voldria que hagués parlat aquell es perçento. —¡Perque en Campos fés un punt? —No, no: perque 's barallessin, y 's ferissin y 's punxessin. y d' ells dos no 'n quedés ni un. —¡Es a dir que no 'n vol cap? —No senyó: 'ls dos me fan pó. —Vaja... ja ho sé: estigui bó. —Estigui bonet: ja ho sab.

C. GUMA.

¡AJA D. Joseph Maria ¡qué fa? ¡qué no respon al bisbe de Daulia?

Miri, si no n' hi diu quatre de frescas no 'm miri may més la cara.

Y vosté mateix corre un gran pedicil. Miri que 'ls carlins son molt enfutismats y si no 'ls romp lo há-

cut per las costellas, lo dia ménos pensat l' agafan y 'l tiran a l' olla.

Per gallina.

Mentres estava escrivint aquest párrafo, ha entrat al meu despaig, lo Sr. Calsassas, qu' es un vehí que tinch molt partidari de vosté.

Lo Sr. Calsassas porta a la má un número del *Bulleti eclesiástich* y vé a ensenyarme 'l.

—Miri, miri quina manera més fina de contestar!

¡Qu' es espavilat D. Joseph Marial L' hi contesta sense necessitat de anomenarlo.

—Veyám.

—Tinga.

Y jo m' hi posat las ulleras per entendreho millor y he llegit lo següent:

«De quinas frasses tant profundament significativas se valia 'l Pontífice y mártir Sant Ignaci: per encarrir aixó als seus fiels: «Reverenciéu, deya, al bisbe com a Jesucrist: seguíu tots al bisbe com Jesucrist seguia al seu Pare; y aixis com Jesús res feya sense Sant Pere, res féu vosaltres sense 'l bisbe.»

—¡Bh? ¡Qué l' hi sembla? deya 'l Sr. Calsassas.

—Está molt bè... Pero fássim un favor.

—Demani, home.

—Aquesta nit me 'n vaig al teatro, envihi un recadet a D. Joseph Maria, que fassi 'l favor de venir, que no vull anarhi sense 'l bisbe.

—Ja se 'n burla?

—No, de cap manera: jo segueixo las indicacions episcopals al péu de la lletra: fins a l' olla hi tiro bisbe... y aixis es més católica.

¡Ay D. Joseph Maria! ¡Bon Joseph Marial!

¡Y aixis jugant per taula, se creu vosté que farà cañar al bisbe de Daulia?

Cá, ni 'ls mils.

A horas d' are 'l bisbe de Daulia ja déu estar escrivint un' altra carta, en la qual l' hi dirá:

—Mestre, tant bisbe soch jo, com vosté, y ab lo mateix dret que vosté demana que 'l segueixin, demano jo que 'm segueixin a mi, que després de tot Sant Ignaci no vá fer distincions ni de catalans ni d'andalusos.

Y mentres tant, ab aquestas rahons, los que som catòlics de veras, no sabem per quin cantó girarnos. Per mi 'ls bisbes se barallan pèl gust de feros tornar ximplés, y practicar aixís las benaventuransas, que 's reduhirán a un sol capítol: —Benaventurats los mansos que s' hi cap-fican.

Bè comensa la legislatura. Un tech ha coronat la reunió dels diputats. Un refresch la reunió dels senadors. Si jo fos andalús, agafaria la guitarra, y rascantla ab més ó ménos rabia, cantaria:

Todos comen, todos comen, todos comen ménos yo... jay del día en que me atufe y que empuñe el tenedor!...

Item més: també 'ls fosforiteros han menjat, obsequiant ab un banquet a n' en Moret y al general Serrano.

Lo banquet fosforitero s' ha celebrat en la *Café Inglés*.

—Perqué héu anat al *Café Inglés*?
—Per demostrar a n' en Sagasta que som los seus *inglesos*.

—Ay, ay ¿que 'us déu alguna cosa?
—Sí, está molt atrassat de comptes: a nosaltres nos déu los turrons; al país l' hi déu la llibertat.

Lo pianista Planté está excitant l' entusiasme general.

Es un mestre entre 'ls mestres. Quan se séu al piano, lo piano y ell forman una sola pessa, y en lo teatro tot son orellas qu' escoltan, cors que palpitan, entusiasmes que s' exhalan en formidables aplausos.

Sembla impossible un domini tant gran de un instrument tant difícil.

Lo piano, acariciat per las mans de 'n Planté, no toca; canta.

—Quina má esquerra!... ¡Quina má esquerra! exclamava un pianista amich meu, contemplant ab asombro lo moviment vertiginós de la má esquerra del célebre Planté.

—No me 'n parlis, l' hi responia un polítich. ¡La tingués en Serrano aquesta esquerra!

Lo *Dándolo* ja ha sarpat, deixant aquí recorts hermosos entre e'ls lo magnífich ball que vá donarse a bordo la nit del dissapte.

Dos ecos del *Dándolo*: l' un es de fét, l' altre de paraula.

Tothom sab que al pujar certas escalas del barco, las senyoras se veyan en la imprescindible necessitat de abstenirse'n ó d' ensenyar cosas reservadas.

Pero com que la curiositat es una qualitat esencialment femenina, una senyora trobá 'l medi de pujar per tot arréu, sense ensenyar res.

En efecte: demaná al seu marit que l' hi apés al darrera y que ab lo bastó l' hi apretés las faldillas.

Ego video.

—Aquest barco es tot de ferro. ¡Quin pés déu tenir!
—M' agradaria veure la báscula ab que ván pesarlo. ¡Devia ser molt gran!

Are resulta que 'l marqués de Sardoal, lo company de 'n Moret, no accepta la fórmula de l' esquerra, per considerarla poch monárquica.

Aixís son aquests demócratas de pega: se morirían de tristesa si no poguessen cambiar de color, al ménos tres vegadas cada día.

Al dematí 's llevan rojos, dinan de color confús y son quan arriba 'l vespre de color de gos com fuig.

En una llibrería de Madrid s' hi llegeix lo següent rétol; segons conta un periódich:

LA CONCIENCIA
SE VENDE AQUÍ POR UNA PESETA.

A la quènta *La Conciencia* es una novela escrita per un fusionista.

Y bèn mirat, molts conciencias fusionistas, a quatre rals son caras.

Entre 'ls diputats catalans qu' en la primera sessió de Cortes ván votar ab lo govern, s' hi conta 'l senyor Marcet.

Lo Sr. Marcet vá ser elegit aquí a Barcelona com a conservador.

¿Sabria explicar-me algú, per quins cinch sous se 'ns ha fet are fusionista?

—Ja ho sé, 'm respon un empleat del carril de Franca: lo Sr. Marcet ha fet un' altre enllás.

—¿Per quin carrer?
—Pèl carrer de l' Ambició.

—¿Y escolti, sab si está decidit al ménos a derribar l' estació de Cánovas?

—No cá: com qu' es conservadora, fará com ab la de Martorell, vol conservaria per la carga.

Robos:
Ha sigut robada l' iglesia parroquial de Sant Pere de Deusto —Los lladres ván endurse, 'n varias coronas de verges, alguna de las quals era de plata.

Item més: en l' iglesia de Castrojeriz (Burgos) los vá anar més gras. Los lladres ván arreplegar tres calzes, dos parells de canadellas y altres objectes, entre 'ls quals s' hi conta una má de plata de Sant Antoni dels Ases.

Lo més sensible es que Sant Antoni dels Ases s' ha quedat manco.

Y lo que no 's compren es que la má de Sant Antoni quan los lladres anavan a tallari no 'ls dongués una bofetada.

A Madrid tractan de construhir un' altra Plassa de toros.

¿Una' altra Plassa de toros?
¡Viva el rumbo y la sandunga!
¡Y després encare diuen que l' industria está perduda!

A un xicotet que espolsava una parera a cops de roch, un guarda l' atrapa ab una pera a la má.

—¡Altot exclama ¿qué fés aquí?
Agafat infraganti, la disculpa es molt difícil; pero 'l xaval, sense apurarse respon:

—Com que he trobat aquesta pera a terra, mirava si podia torná a enganxarla a la parera.

En una rectoría.
Lo rector diu al hortolá:

—¿Quants anys tens Vicents?
—Trenta vuit, Senyor Rector.

—¿Y donchs en qué pensas? ¿Qué no vols casarte?
En Vicents fá una mitja rialla.

—Vaja, afegeix lo rector, ¿qu' encare no te l' has buscada? ¿Quina es la que t' agrada?
En Vicents gratantse 'l cap:

—Qué vol que l' hi diga, pobre de mi! Tant me fá l' una com l' altra, senyor rector.

—Y donchs!
—Ya veurá, si per cas t' empenyo en que 'm casi, vosté mateix me la tria, com si hagués de servir per vosté.

Un pobre demana caritat a la porta de una botiga, y 'l dependent respon:

—L' amo no hi es.
L' endemá hi torna y 'l dependent l' hi diu lo mateix. L' endemá passat, igual. Vuit días de carrera, y sempre:—L' amo no hi es.

Per últim lo pobre exclama:
—¡Y que 'n déu anar de malament aques botiga que l' amo no hi es may!

Un tenor de sarsuela molt dolent dona 'l seu benefici, davant de un públich compost exclusivament de amichs, entre 'ls quals ha repartit totas las localitats del teatro.

En l' intermèdi del segon al tercer acte espera 'ls regalos, y no hi compareix mes que un company, ab un cabaset de sagó.

—¿Que 'm portas aquí? pregunta 'l tenor.
—Res, no vull que 'ls galls que tens a la gola 's morin de fam.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuineras.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratíssims, desde 1 1/2 rals fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibrería de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure 'ls y se convencerán que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponsals s' otorgan grans rebaixas

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Am-po-lla.
2. ENDEVINALLA.—Mora.
3. ANAGRAMA.—Germá-Magre-Marge.
4. LOGOGRIFO-NUMER.CH.—Mónica.
5. GEROGLÍFICH.—Ab un doble se fa cap y qua,

Han enviat totas las solucions los ciutadans Boniquet y Boqueras: 4 Set Venus Tarrasench, Un Manyá y Lloro Xarayre; 3 Pau Pistrinchs; 2 Sambomba y, no mes Tira-pèu

XARADA.

I.
—¿Qué tres? ¿Qu' es aquest garrot?
—Dos-hu, estich desatinat, los embarchs tornan.

—¿Vritat?
—¡Maleida siga la tot!
Aquell qu' entri a la portella trèu la dos-tres, es tant clar, que 'l garrot l' hi ha de petar aquí, al mateix cau d' orella.

QUATRE HORAS.

MUDANSA.

Una noya qu' es total, que diu qu' es un poquet tot, una tot qu' era un ronsal, vá robá ahir de un xicot.

UN TAPÉ Y F. DE T.

SINONIMIA.

Tot tot ho troba en Total, que del Tot es natural.

UN RECOLETO,

TRENCA-CLOSCAS.

¿Vol-fia-Dora?
Ab aquestas lletras compondre 'l nom de un' ópera molt coneguda.

RAMON ROMANISQUIS

ROMBO.

Horizontal y vertical: primera ratlla: Una lletra.—Segona: una part del globo terráqueo.—Tercera: Joch de criaturas y de homes grans.—Quarta: Lo que es lo soldat.—Quinta: Una lletra.

NOY DE PROFIT.

GEROGLÍFICH.

AL
IITII
tot
MIK
V
II

LLARCH Y PRIM.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. F. C, Un perpinyanés, Borrell y C. y Narcís Borrego.

Los que no s' anomenan no poden insertarse com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Miranius, Pepet Simpálich, Pere Marfuga, Mossen Borra, Esquerrá, Panteista, P. fins Gambelta, Un Salameiro y Un estudiant de pega.

Ciudadá Paco: Hem aprofitat los dos repichs; lo demés no 'ns serveix.—M. y S. Publicarém l' endevinalla y 'l geroglífich.—J. Barre: La semana entrant ne parlarem: l' abundancia de originals aquesta semana no 'ns ho permet.—Pepet del Carril: Aquesta semana publicuem una poesia de vosté, molt millor que l' altra que 'ns indica.—Un Cadiraire: La noticia que 'ns dona, es massa delicada; necessitem una firma coneguda que la garantisi.—Pau Pistrinchs: Insertarém la mudansa.—Any nou: Idem. lo geroglífich.—Pere Refols: La poesia es incorrecta: tórnila a fer, que 'l pensament val la pena.—Mister Jhonson: L' article de costums está bé. Lo publicarem.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuineras.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratíssims, desde 1 1/2 rals fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibrería de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure 'ls y se convencerán que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponsals s' otorgan grans rebaixas

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

arcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 51 y 53

DISPRESSAS POLÍTICAS.

NO DE LOS DIPUTADOS

Vaja bandarra, es inútil que 't dispressis de Libertat; se 't veu lo tuppé.